

det foreliggende kommer gaaende saa at sige paa Galocher gennem Tingene lige i det yderste Øjeblik. Jeg tror, at i sig selv er det en uheldig Fremgangsmaade med et Forslag, der har saa stor økonomisk Betydning, som angaar et helt nyt privilegeret Lotteri i København, og som kun har Forbindelse med Kolonierne i Titelen, men ikke i Realiteten virker paa dem. Jeg anser det for uheldigt, at et saadant Forslag saa at sige drives gennem Tingene uden videre Forhandling og uden videre Prøvelse, et Forslag, der delvis lægger et kgl. Statsregale i Hænderne paa private Bankiers og i Hænderne paa Behrens & Söhne, eller hvad det Firma hedder, som for Tysklands Vedkommende skal administrere Lotteriet. Jeg vil ikke være i Stand til at kunne give dette Forslag min Stemme, al den Stund det staar for mig som noget af en Utilbørlighed at stemme for et Forslag, som ikke er blevet tilstrækkeligt prøvet og ikke er blevet lagt frem i rette Tid. Det er i sig selv noget af en Uskik, som vi Gang paa Gang anvende overfor vigtige Forslag. Ligesom Christiansborg Slot i Landstinget, saaledes blev dette Forslag sendt os i 11te Time, hvor vi maaske ere i Stand til at vedtage det, der er prøvet og undersøgt, men ikke ere i Stand til at anstille en selvstændig Undersøgelse, en selvstændig Behandling af dette Forslag.

Jeg tror i Virkeligheden, at enhver som helst Finansminister vil gøre vel i at sige til alle Privatmænd, som komme og ville kræve Koncession af Staten: Ja, det er rigtigt og meget smukt, at I ville have Koncession, og det kan maaske være gavnligt baade for jer selv og for Staten, men det er nu en Gang ikke ønskeligt, at disse Forslag komme listende igennem, og særlig uheldigt bliver det, naar det er de samme Mænd, omtrent de samme, som stadig siden Systemskiftet have slidt Finansministeriets Trapper Gang paa Gang. For det er de selv samme Mænd som da vi havde Havnearealsagen, den vestindiske Bank, Hypotekbanken, de to Lotterier, og endelig den Gang forhenværende Finansminister Hage forsøgte sin mislykkede Statskonvertering. Jeg tror, at der er noget uheldigt deri, jeg tror, at disse Mænd saa vel som Staten staa sig ved at gaa til Værks aabent og ærligt, fremlægge Lovforslagene i Tide og give dem en helt anden Behandling, end man har givet dette Lovforslag.

Jeg vil fastholde nu, ligesom da jeg begyndte, at dette er ikke en lille Æn-

dring i et bestaaende Lotteri, men angaar Oprettelsen af et helt nyt dansk Lotteri, som kommer til at virke sideordnet med Klasselotteriet og Industrilotteriet. Jeg gentager for min egen Part, at jeg vil være meget glad ved at stemme for Bevillingen til Vestindien, men den Omstændighed, at jeg ønsker rigelige Bevillinger til Vestindien, at jeg anser de Mænd for gode Patrioter, som i sin Tid hindrede Salget — naar Panama-kanalen bliver aabnet, vil det ogsaa vise sig, at de vare kloge —, den Omstændighed, at jeg er glad ved, at Salget strandede, at jeg ønsker, vi skulle have de fornødne Bevillinger til Vestindien, er ikke tilstrækkeligt til, at jeg i 11te Time vil være med til at paaoktrovere Landet en saa stor og vigtig finansiel Forholdsregel, som Oprettelsen af et helt nyt Statslotteri er.

Harald Jensen: I Henhold til mine Udtalelser ved denne Sags 1ste Behandling maa jeg tilraade, at man stemmer mod dette Forslag. Jeg maa ligesom den ærede sidste Taler beklage, at denne Sag kommer igennem Tingene med den Hurtighed, hvormed det her sker. En saadan Sag burde være undersøgt i et Udvalg, hvor man kunde faa de nødvendige Oplysninger. Jeg ved meget vel, at det store Flertal her i Salen har ligesom faaet Vane til at jage Sagerne igennem. Det er ikke saa længe siden, at vi havde et Forslag her om Tilskud til private Realskoler, der fremkom paa den Maade, at et Medlem her i Tinget havde talt med et andet Medlem, som igen havde talt med Ministeren, og saa makkedes der et Lovforslag sammen og uden nogen som helst Undersøgelse eller nogen Ting: Ritsch-ratsch, saa igennem med det! Intet Udvalg! Det maatte ikke undersøges — det kan ogsaa være, at det ikke havde taalt en Undersøgelse. Det forekommer mig nu urimeligt af Flertallet saaledes at jage Sagerne igennem. Flertallet med den Magt, det har, kunde jo meget godt standse Træneringen af en Sag, saaledes at det kunde være sikker paa, at den kom ud af Udvalget igen, og der kunde da blive Anledning for Medlemmerne til at faa de Oplysninger, man fandt nødvendige.

Det samme gælder denne Sag. Naar jeg ikke foreslaar den henvist til Udvalg, er det, fordi Erfaringen har belært mig om, at det nytter ikke. Men vi trænge i høj Grad, forekommer det mig, til Oplysninger om denne Sag. Vi gavede i 1904 en Koncession paa Oprettelse af et privat